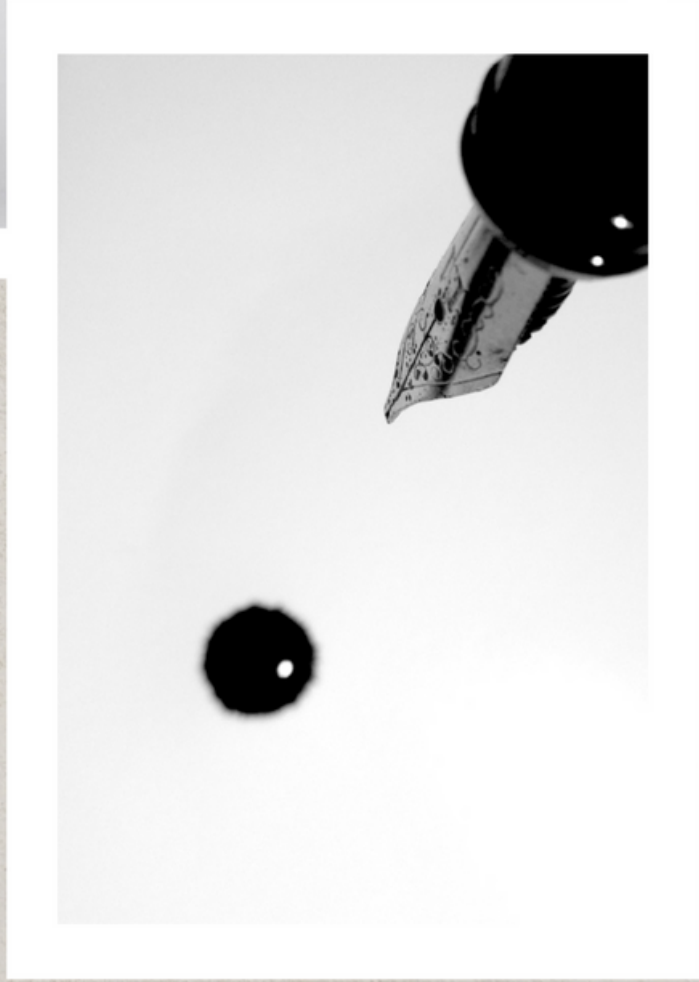

journal literar

*interviuri.
poezii.
proză.*

CUPRINS

Despre jurnal 3

Poezii 4

*Eseuri
creative* 17

Proză 29

Interviuri 38

despre jurnal

Lumea a fost creată prin cuvinte: „să fie lumină!”, „să fie o întindere între ape...”, „să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului”, „să dea pământul iarbă, verdeață cu sămânță și pomi roditori...”. Acestea au fost cuvinte divine, perfecte, cuvinte care au adus la viață o lume moartă în existență, o lume descrisă de Însuși Dumnezeu ca o lume „foarte bună”. Noi, oamenii, nu creăm lucruri din nimic, nu mișcăm cerurile și mările, de multe ori scriem și rostim lucruri imperfecte, ba chiar desăvârșite în imperfecțiune, și totuși suntem creați după Chipul lui Dumnezeu. Ceva din puterea de a crea prin cuvinte, din puterea de a mișca și ordona lucruri, ceva din frumusețea și armonia divină a rămas în om. Astfel, orice text scris, orice discurs, orice vorbire nu sunt nimic altceva decât reflecții ale Chipului lui Dumnezeu în om.

Pretenția noastră nu este că această revistă literară este cea mai bună reflecție. Imperfecțiuni există cu siguranță. La fel și greșeli, dezordine și poate chiar un pic de haos. Totuși, vă invităm să căutați ordinea, vă invităm să căutați armonia, frumosul, să priviți fiecare cuvânt ca pe un cuvânt abia născut care poate crește în ceva maiestuos. Fiecare articol, fiecare interviu, fiecare poezie, meditație, rugăciune, cântec, poveste, toate au fost scrise din inimă. Citiți-le și cu inima!

În această revistă, veți putea citi de la interviuri luate unor scriitoare, Simona Antonescu fiind una dintre ele, la poezii jucăușe, precum „Nightmare” sau „A Banana-like Happiness”. De la meditații filozofico-poetice asupra timpului, la meditații care ne învață: „No matter how loud the cannons of hate and sin thunder, the bells ring “more loud and deep” with the news of peace on earth, and good-will to men, declaring that Christ was born to save His people, that Christ died to redeem His people, and that Christ resurrected and ascended to sit at the right hand of God on high.”. De la intimitatea trăirii cu Dumnezeu exprimată în poezii sau rugăciuni, la povești pentru copii aducătoare de zâmbete. Toate acestea și multe alte scrieri din revistă par să nu aibă nicio legătură unele cu altele. Nu e așa. Toate sunt strânse laolaltă în Cuvânt, pentru că prin El și pentru El au fost făcute toate lucrurile. A Lui să fie slava în vecii vecilor!

Elvis A. Păunovici

Poezii

GÂNDURI RECI

Naomi Bîrsan

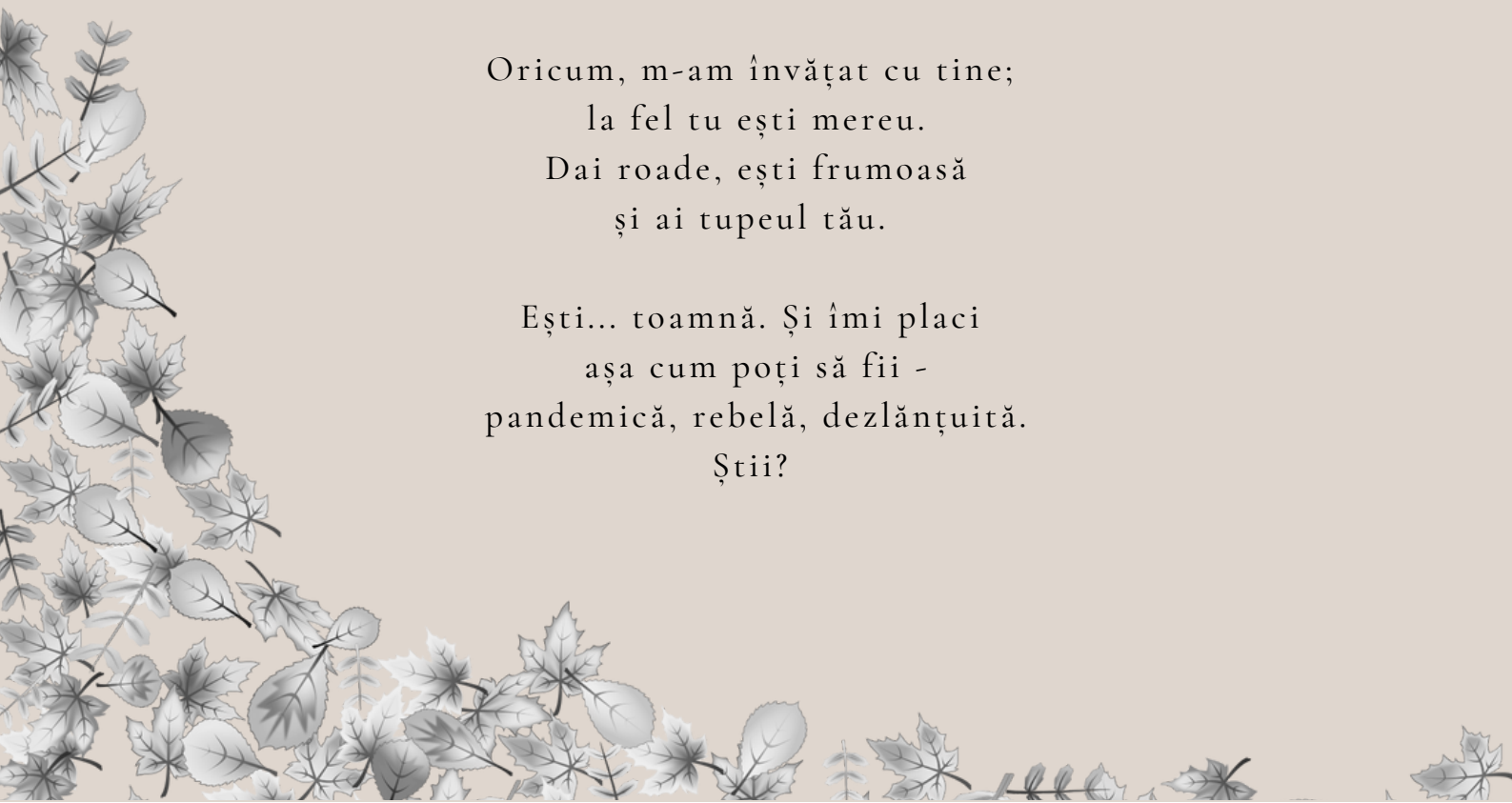
Ce aş putea să spun?
Că-s frunzele-arămii?
Că păsările pleacă,
în stoluri mii și mii?
C-aduni vâlvoi pe ceruri
nori grei și plumburii?
În revărsarea ta, o, toamnă?

Dar nu mai spun nimic;
Privesc pierdută-n zare...
Las soarele s-apună
pe-a inimii-ntristare.

Un picur lași să cadă
chiar pe grumazul meu.
Tu îi spui alinare,
dar e rece... și greu.

Oricum, m-am învățat cu tine;
la fel tu ești mereu.
Dai roade, ești frumoasă
și ai tupeul tău.

Ești... toamnă. Și îmi placi
așa cum poți să fii -
pandemică, rebelă, dezlănțuită.
Știi?

Beyond light there is a candle

Anda Bărăscu

It burns...then burns away...
It's on and...then it's out;
It guides the steps astray,
It shines deep in the dark.

The little man stepped lightly:
The view might have been sightly,
But much was it to handle
For our sane man's candle...

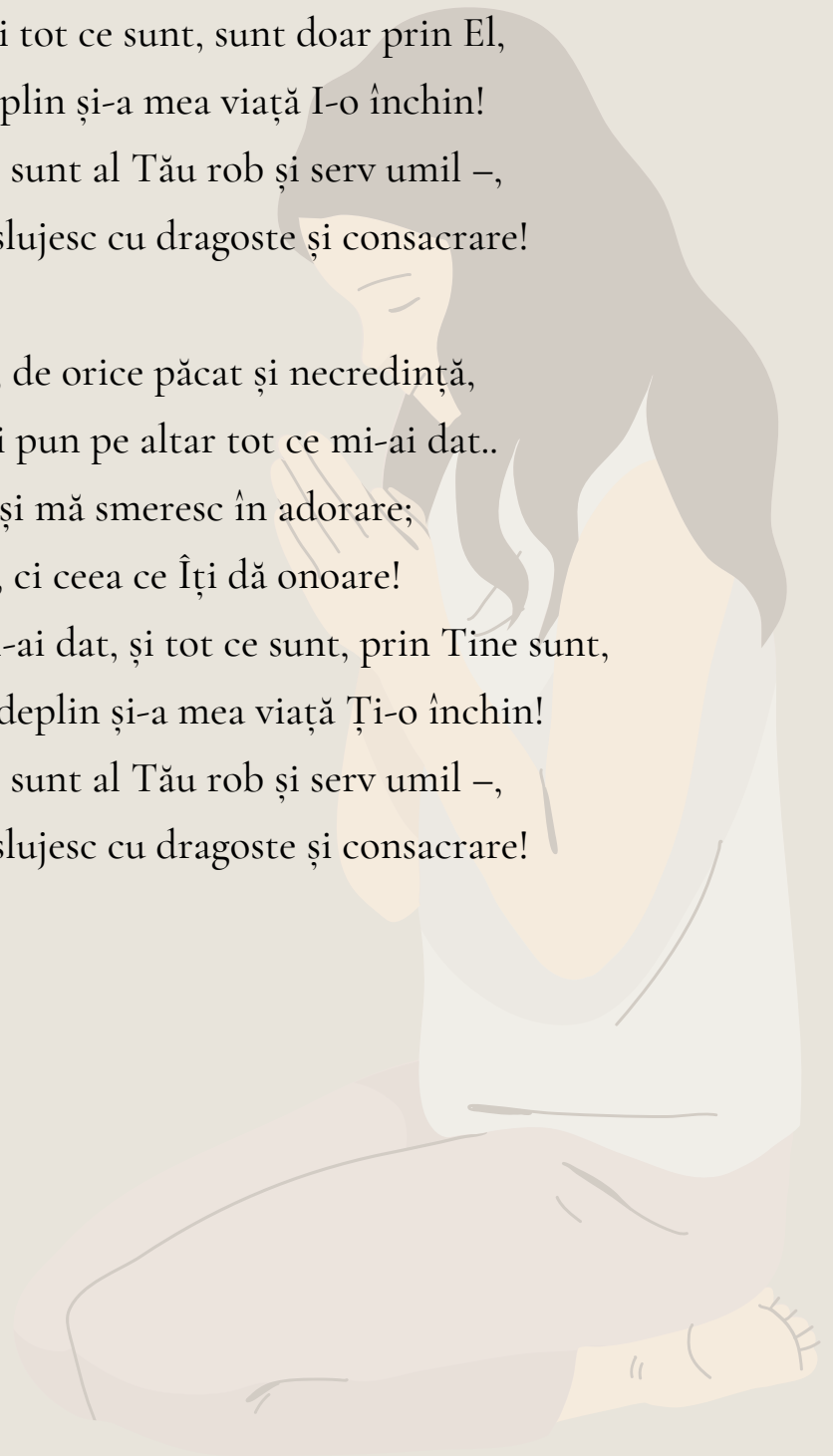

ÎN RUGĂCIUNE

Cristina Gheorghias

În rugăciune, eu mă închin și Domnului mă dau deplin,
Tot ce El mi-a încredințat pun pe altarul Său curat...
Căci tot ce am, e de la El, și tot ce sunt, sunt doar prin El,
Deci, Domnului mă dau deplin și-a mea viață I-o închin!
Primește-mă așa cum vin – sunt al Tău rob și serv umil –,
Dar mai curat vreau să-Ți slujesc cu dragoste și consacrare!

Mă dezgolesc de ce-i firesc, de orice păcat și necredință,
Supun total a mea voință și pun pe altar tot ce mi-ai dat..
Părinte drag, îngenunchez și mă smeresc în adorare;
Te rog nu da ce îmi doresc, ci ceea ce Îți dă onoare!
Căci tot ce am, doar Tu mi-ai dat, și tot ce sunt, prin Tine sunt,
Deci, Doamne, mă predau deplin și-a mea viață Ți-o închin!
Primește-mă așa cum vin – sunt al Tău rob și serv umil –,
Dar mai curat vreau să-Ți slujesc cu dragoste și consacrare!

A Banana-like Happiness

Anda Băărăscu

It's just like a banana
It fades away quite quickly
But, oh, for when you have it
It's mellow-sweet, not prickly.
Happiness may seem as mellow,
Yet unreachable and shallow.
Still, it isn't all that mystic...
Live your life! Be realistic!

Nightmare

Betuela Zlatan

When the morning wakes me up
I go in the kitchen to take my cup
I boil the water to make a mint tea
And in my cup I pour it slowly...
What a fragrance! What a flavor!
Suddenly I feel braver...

Oh...this is the last night dream
Now I really want to scream!!!

Frământarea

Laura Gabriela Grecu

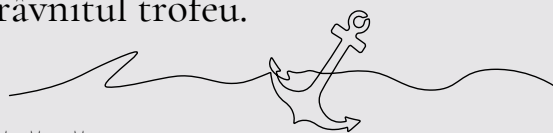
Ceas după ceas e grea așteptarea,
Simt doar povara ce pe umăr apasă.
Nourul negru ce aduce-ntristarea
Și brusc, fără zgomot prin lume o lasă.

Ce este viața? Trăiești și te duci
Fără să lași un ecou, cine-ai fost
Fiecare-n tăcere ne credem uituci,
Dar suferința e singurul cost.

Cuprins de durere, de plânset, de jale;
Căutam amarnic un soi de lumină
O ancoră care, la a mea chemare
Să ridice-napoi, poate, mintea senină...

Încerc să închid tot ce simt într-o perlă
Doar eu văd comoara nepătrunsului meu
Și sufletul se zbate prins într-o gherilă
Știind c-a pierdut mult râvnitul trofeu.

Plin de-ntrebari și fără răspuns
Străbat fără scop a vieții cărare
Așteptând lumina ce încă n-a pătruns,
Văzută de mult ca un punct de salvare.

wait.

Ioana Lazăr

wait.

don't stifle that unwanted feeling that rushes through your
veins

stay still and watch the sunset
every single change of shade
– the hues going from yellow to some orange
to some red or purple –

soak in those moments of stillness
and don't wish them away –
read poetry instead and experience the turn and toss of words
wrestling to bring paper and ink to life

waiting means fighting the heavy burden
that coils in your chest,

breathing
in
and
out,

and praying

for the strength that helps you

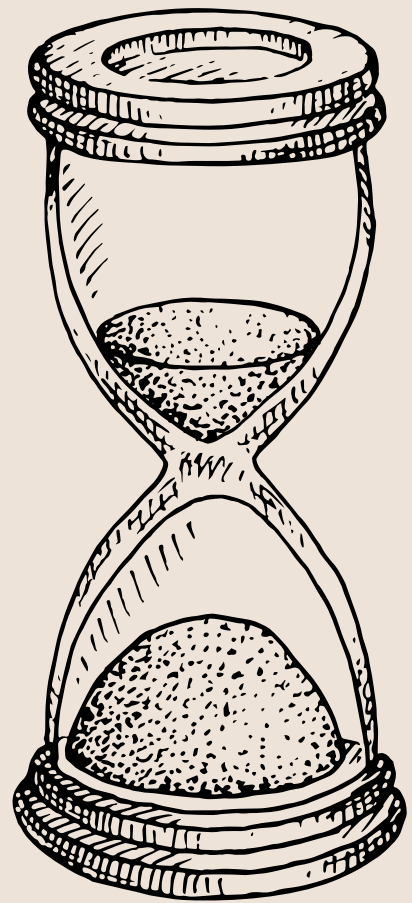
wait.

STARING AT TIME

Anda Bărăscu

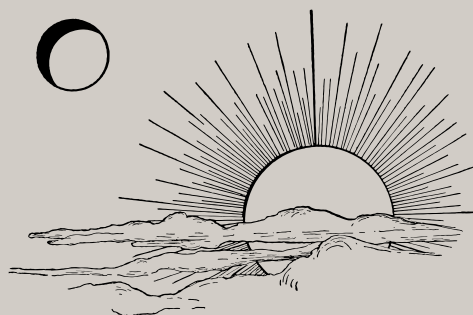
I am staring at the clock again...
There's the annoying sound of the fan,
Still, seconds sing their terrible hum,
While I'm blinded by the light of the sun.
Sometimes I wish it stopped,
The clock and its forever song;
It would be great to have it blocked
From time to time...when things go wrong.
If it only understood that life's cruel,
Maybe it would...

There she is staring again:
Work's harder when someone's watching,
But I have my friend the fan,
Giving me a helpful hand.
I have learnt the look she has:
It's when she wants time to end,
Or to stop is better said,
Still, it's just the job I have.
Yes, I wish to stop her crying,
But life's time and time is flying.

Sub cerul sclav

Alexandru Rotariu

M-ai regăsit sub cerul sclav,
Sub bolta ce dormea-nrobită,
De-o veșnicie amorțită
Sub greul geamătului grav
În noaptea neînsuflețită.

Când bezna rece-mi legăna
Pe brațe trupul cadaveric,
Mă-ndrăgosteam de întuneric,
Iar moartea cântece-mi cânta
Atât de dulce și feeric,

Căci dulce stam încătușat
Și alegeam mereu mai dulce,
Plecându-mi capul să se culce,
Lăsând neantu-ntunecat
În alt neant să mă arunce.

O, ce naiv iubeam să-mi neg
Și să-mi reneg captivitatea,
Glorificându-mi libertatea;
Căci eram liber să aleg
Doar întunericul și noaptea.

Fără de veste mi-ai venit
Și fără vreo înștiințare.
Nu Te-am căutat, nu-i de mirare
Și oricum nu Te-aș fi găsit
În noaptea mare, tot mai mare...

Pe când eram pustiu și gol,
Iar peste fața adâncimii
Zbura oștirea-ntunecimii
Și toată gloata din Șeol
Dădea târcoale-mprejurimii,

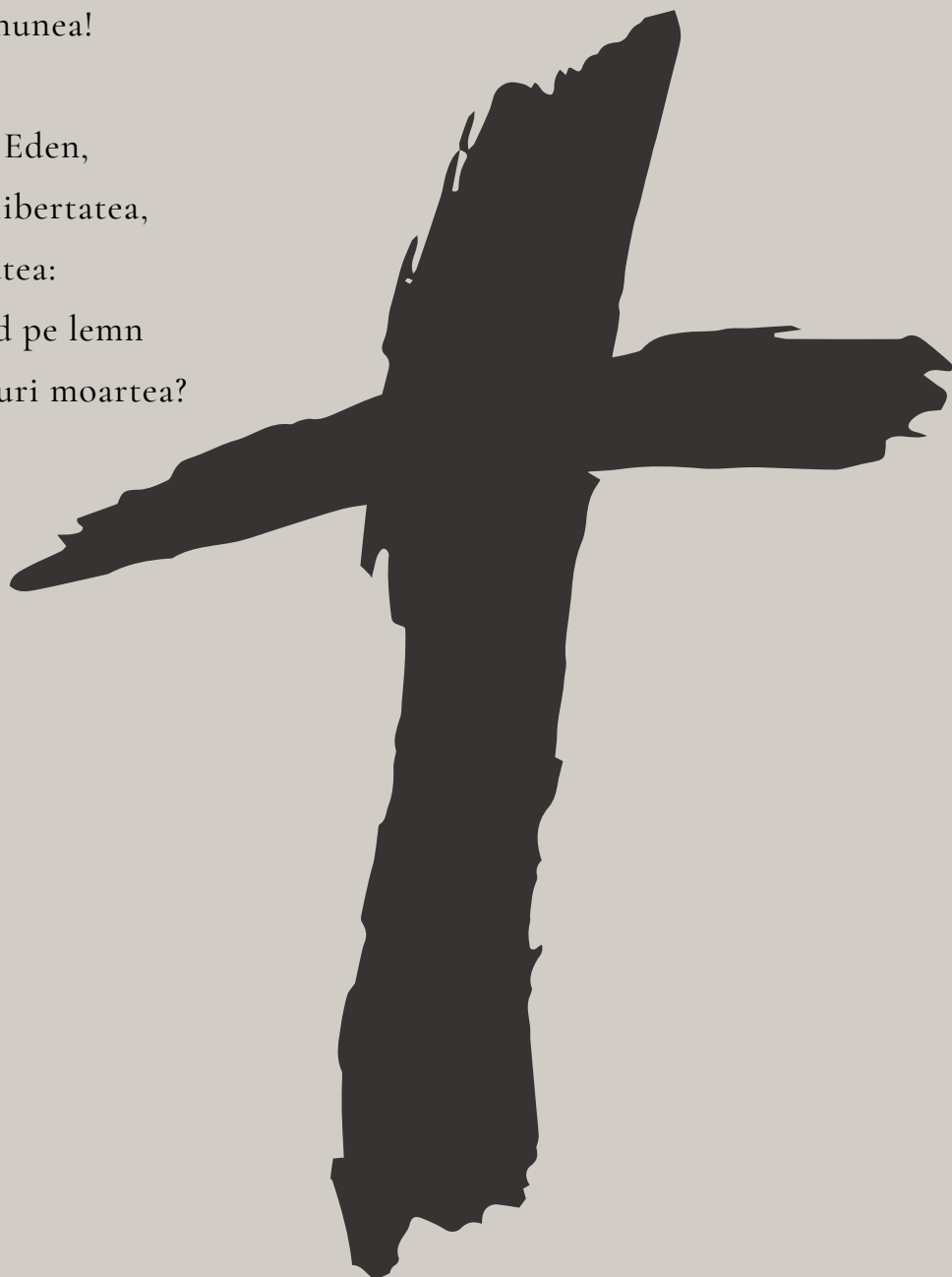
O, da, pe când muream voios,
Gol de Eden și plin de vină,
Scăldându-mi cugetul în tină,
Pe când zăceam neputincios
Ai zis: „Să fie-acum lumină!”

Și a fost Crucea. Cruce-a fost.
Pe lemn ai blestemat genunea,
Mi-ai curățit întinăciunea
Și m-ai adus la adăpost.
O, necuprinsă-Ți e minunea!

Și totuși, strig azi, din Eden,
Gustând din plinu-Ți libertatea,
Slăvindu-Ți suveranitatea:
„DE CE?” De ce murind pe lemn
Mi-ai omorât de-a pururi moartea?

Aș vrea să fi putut cumva
Să-mi strig uimirea-n Imuabil:
„DE CE un nume mizerabil
Ajunsa scris în Cartea Ta?”
O, Tată, prea inexplicabil!

Acum, la Glasul Tău suav,
Mă-nchin Iubirii Tale sincer,
Și vreau doar Crucea să-Ți consider.
Căci m-ai găsit sub cerul sclav,
Și m-ai adus sub cerul Liber.

Cântecul Salvării

Tania Pop

1. Când întunericul mă cuprindea,
Iubirea Ta mă căuta.
Mi-ai dat un rost pe-acest Pământ
De-aceea, Doamne, vreau să-Ți cânt.

Refren:

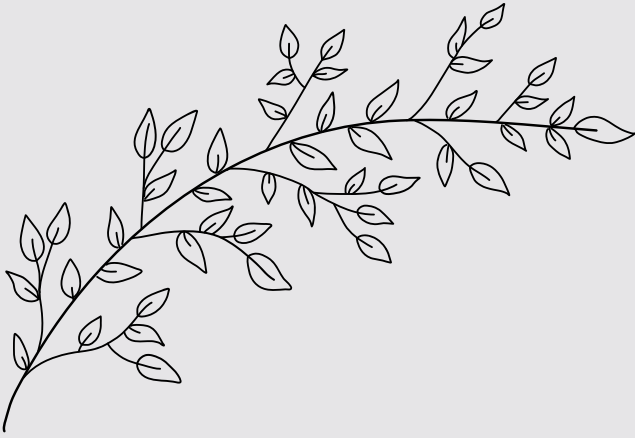
Iubite Salvator
Al meu Mântuitor
Lanțul durerii-ai frânt,
Mi-ai dat un nou veșmânt.
Pe veci iubirea Ta
Eu o voi declara!
Ești tot ce am mai scump,

Isus..

2. De mână M-ai luat, M-ai ridicat
Eliberat sunt de-orice păcat
Cu Tine dragostea am cunoscut
Și vreau ca voia Ta s-o ascult.

Coda:

Prin har răscumpărat
În Tine apărat
Speranță Tu Mi-ai dat
Sunt fiu de Împărat. (x4)

TIME

Ioana Lazăr

My heart fluttered.
A flower was clasped in my hand.
I was dreaming in my hammock
about all the reckless things I wish I'd do.

I opened my hand.
The withered flower looked at me.
I rose with reluctance
and let it go on the breeze of the fields.

O rugă către Tata... Ascultă!

Sefora Zlatan

Tată, ascultă ruga mea!
În a Ta credincioșie și dreptate
Nu lua în seamă a mea răutate.
Dușmanul, sufletul mi-l urmărește
Și viața în picioare mi-o zrobește.
Duhul este mâhnit în mine,
Și sufletul îmi suspină după Tine.
Mi-aduc aminte de zilele de odinioară,
Și mă gândesc la toate lucrările Tale.

Grăbește de m-ascultă, Doamne!
Fața nu ți-o ascunde de mine,
Ca cei ce se pogoară în groapă voi ajunge.
Duhul se topește în mine- Ajută!
Căci eu mă încred în Tine
Și robul Tău ascultă!

Tată, ascultă ruga mea!
Disdediminează, vreau să aud bunătatea Ta.
În a Ta credincioșie și dreptate, Ascultă-mă!
Arată-mi calea pe care trebuie să umblu,
De dușmanii mei scapă-mi sufletul,
Căci Tu îmi ești adăpostul.
A Ta voie învață-mă să împlinesc,
Pentru Numele Tău, Doamne, să trăiesc.
Scoate-mi sufletul din necaz în a Ta dreptate
Și nimicește pe vrășmasii mei în a Ta bunătate!

E s e u r i c r e a t i v e

Use Your Voice and Sing

Anda Bărașcu

One day I was thinking about the social movements and the huge number of people involved in effecting the desired change, therefore, all the voices.

However, Tolstoy's understanding that "everyone thinks of changing the world, but no one thinks of changing himself", combined with Margaret Mead's conviction that we should "never doubt that a small group of thoughtful, committed, citizens can change the world", made me question the narrowness of my initial perspective. What if, I wondered, what if I looked deeper?

And I came to the realization that, in order to achieve change, we must harmoniously employ all our voices. I believe the route to change engages all the inner and outer voices that mold and define each of us as individuals, both personally and collectively.

External voices are those we have no control over, they simply speak to us. No one gets to choose their life circumstances. You presumably get a family and a house when you are born, you don't choose the financial status or social category you belong to and all the less the education you receive and experiences you live. Some get tragedies, some get plentitude; some are unfortunate, some are what we call "lucky".

We already said these circumstances are outside of our control, but how they affect us becomes more of a choice as we get more mature. Our family's voices, our friends' voices, all the others' voices – we hear them, and their influence is undeniable, so learning how to use your given context in a beneficial way is an important part to the process of change.

However, the hardest part of the road resides in dealing with the inner voices. As humans, we benefit from reason, will and feelings. Each one's voice and how we manage them may create the best or worst route to change. Most of the times we struggle because these three don't coincide. People generally prefer the supremacy of one of these, which, more or less, suppresses the others' power. When correctly dealt with, they are our most important tool to create change.

Why? Because they are controllable. After all, doesn't it start with one person? One who takes initiative, one with a well-structured plan, one full of devotion to the cause he/she is fighting for.

Change starts with you and all those silent voices. No one hears them apart from you; therefore, only you can use them. But you are not alone. I am with you and so are our fellow committed and thoughtful citizens who are on the right path of

which is inevitable but can be made desirable.

Let's look at the example of Martin Luther King in order to understand better. He was born black. For that sole reason he had less rights than white people and was discriminated against, alongside all the other black people. He could have remained under that oppression, thinking there was nothing that he could do, but we all know that was not his attitude. Instead, he decided to be the peaceful fighter for social justice in segregated America and the realist dreamer of equality between white and black people.

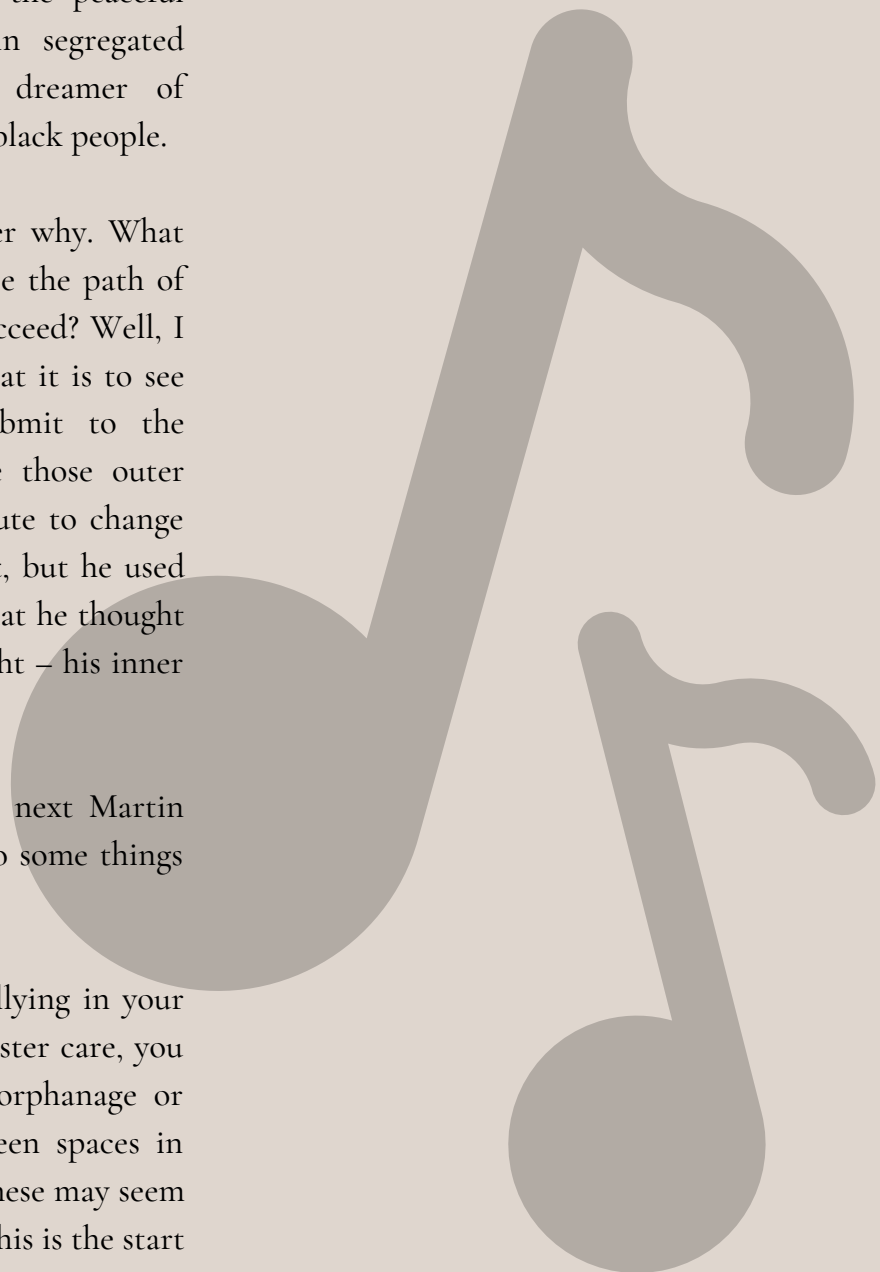
We cannot help but wonder why. What was it that made him choose the path of change? And how did he succeed? Well, I think that one way to look at it is to see that he chose not to submit to the external influences but use those outer voices to create the best route to change America. And not only that, but he used them in accordance with what he thought and felt and willed to be right – his inner voices.

You might not become the next Martin Luther King, but you can do some things right now.

Maybe you can stop the bullying in your class or visit the local old foster care, you could give presents to an orphanage or volunteer and clean the green spaces in your neighborhood. While these may seem insignificant, they are not. This is the start

we need for those marvelous movements that change the entire world.

In conclusion, use your outer voices, control the inner and sing. By doing this, others will start using their own as well, and we'll become the harmonious choir that sings its way to change.

Un paradox necesar

Cristina-Daniela Gheorghias

Când se întâmplă ca cineva să tânjească într-o manieră debordantă după un lucru pe care nu îl are încă, simte puternic imboldul de-a-și destăinui tumultul trăirilor cuiva mai matur, care cel puțin să îl asculte. Dar, pentru că lumea este atât de obișnuită cu complacerea în durerea nerealizărilor, aparent dorința inimii cuiva, chiar sinceră, pare mai mult decât o iluzie neînsemnată, fiindcă ideea unei sorti necruțătoare alungă din mintea celor mai mulți scopul cu care lucrurile se întâmplă, în vreme ce bucuria și pacea despre care abundă Epistolele și Psalmii rămân nepătrunse și neexperimentate.

Și, în mod firesc, se ridică acum întrebarea: „Cum aş putea să mă bucur și să am o pace deplină, când dorința inimii mele nu este împlinită așa cum am visat, și, poate, cum chiar m-am rugat sincer?”. Pot veni ca tentativă de răspuns sau de autoconsolare gânduri precum că dorințele noastre nu contează pentru Un Dumnezeu atât de mare, Care are în grijă nu numai încă câteva milioane de oameni, dar și un Cosmos infinit și o lume spirituală, sau că bucuria și pacea sunt valabile pentru categoria de persoane care nu au gustat dezamăgirea, sau că cei care Îl iubesc autentic pe Dumnezeu primesc întotdeauna ceea ce cer, fiindcă au o credință extrem de mare. Însă aceste ipoteze nu sunt nici măcar adevăruri parțiale, fiindcă sunt mânjite de viclenia

dușmanului, fiind îmbrăcate subtil și, aparent inofensiv, în veninul ispitei de a pune la îndoială caracterul sfânt al Dumnezeului nostru neschimbat. Și poate cineva să ajungă din neatenție să își dorească împlinirea unei dorințe mai mult decât să Îl descopere pe Dumnezeu, în ciuda unor neîmpliniri care deusolează echilibrul după care a tânjit?!

Chiar dacă pare oarecum inutil, este mai mult decât necesară reflectarea la motivația ce se ascunde în spatele acelor dorințe neîmplinite, decât căutarea argumentelor care să demonstreze necesitatea împlinirii rugăciunilor. Dar, oare, care este așteptarea inimii într-o asemenea circumstanță? Doar o confirmare a propriilor simțăminte printr-o rugăciune ascultată este tot ceea ce caută un creștin pentru a avea curajul de a spune că Îl cunoaște pe Dumnezeu?! Oare „Nu!”, „Mai așteaptă!” sau „Vei înțelege mai târziu...” nu sunt și ele un răspuns în urma unor rugăciuni sincere?! Și de ce, oare, atunci când Cerul tace și furtuna se întetește apar atât de puternic întrebări ce amenință toate convingerile de până atunci, uitând însă că Țefania spune despre Dumnezeu că „...El va tăcea în dragostea Lui...”?! Și, totuși, când s-au strecurat în sufletul nostru însetat de regăsire și de autenticitate toate minciunile vrăjmașului ce au început să atace puternic credința pe care credeam

că o aveam?! Când a început Isus să nu mai fie de ajuns pentru o viață trăită din plin în belșugul harului Său, ci să concureze cu o dorință omenească?! Dacă permitem să răspundem acestor întrebări într-o manieră sinceră, vom realiza că totul s-a petrecut în timpul nevegheții, vreme în care firele subțiri ale otravei necredinței ne-au înfășurat, ne-au înlănțuit și poate chiar ne-au robit.

Dincolo însă de ispitele ce vin amenințător din zorii zilei și până când adormim, chemarea lui Isus rămâne aceeași: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, iar Eu vă voi da odihnă!”. Nu poate înțelege această odihnă profundă și îndestulătoare decât cel care a experimentat-o în Hristos și pentru care El a devenit mai prețios decât aurul și mai dulce decât mierea din fagure. Iar în acest punct intervine paradoxul necesar al unei vieți odihnite în Hristos: *abandonarea pe altarul dăruirii a tuturor dorințelor*. Nu pretind că este ușor să renunți la ceea ce ți-ai dorit o viață întreagă și nici nu afirm că acest sacrificiu nu va fi încununat de durerea răstignirii propriului eu, ci spun că este un paradox necesar fără de care nu putem cunoaște bucuria și pacea ce o aduce împlinirea voii depline a lui Dumnezeu într-o inimă dedicată Lui. Iar El știe întotdeauna ceea ce este mai bine și mai folositor pentru noi, căci El ne-a creat, știe din ce suntem făcuți, cunoaște suspinul tăcut al sufletului împovărat și nu este surprins de greșelile noastre, dar are trebuință de niște robi smeriți și ascultători, în viața cărora eul firii pământ-

tești este mort, pentru ca Hristos Cel înviat să domnească cu putere și slavă deplină. El nu ne este nouă dator cu nicio explicație, fiindcă este Dumnezeu, însă ne promite că „*TOATE lucrurile lucrează ÎMPREUNĂ spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu*”, iar promisiunile Lui ar trebui să ne fie suficiente. Chiar dacă nu știm ce ne așteaptă, chiar dacă nu înțelegem deplin experiențele trecutului, chiar dacă în prezent El tace, în vreme ce viitorul pare cenușiu, chiar dacă am fost dezamăgiți, iar zorii speranței sunt la ani lumină depărtare, credința ne este de ajuns, căci credința este cea pe care Isus așteaptă să o găsească în inimile noastre atunci când va reveni pe Pământ pentru a-Și răpi Mireasa („cel neprihănit va trăi prin credință”). Să nu uităm El este credincios în dragoste și bunătatea Lui ține din neam în neam, dincolo de dorințele ascunse și, uneori, neîmplinite, ale inimii. El este Cel Care nu dezamăgește niciodată și în mâinile Căruia dorințele noastre, chiar schimbate de modul în care le-am cerut, pot deveni o realitate frumoasă. „Doamne, toate dorințele mele sunt înaintea Ta...!”.

Crezi tu...

Naomi Bîrsan

Lumea spirituală EXISTĂ! Fie că acceptăm asta sau nu. În lumea care ne înconjoară vedem și binele și răul. Vreau să știi că binele va avea victorie! Dreptatea va domni atunci când Creatorul nostru va considera că este timpul; timpul când fiecare va fi judecat drept și răsplătit după faptele sale. Tu crezi?

Pana la urma, ce e viața asta?

Dincolo de școli, de profesii, de familie, probleme pe care încercăm să le mascăm așa de frumos de parcă cei din jurul nostru nu sunt, în esență, la fel ca noi... Concurăm unii împotriva altora pentru a obține o banală imagine de "om perfect", dar știm prea bine ca nu este așa. Viața nu înseamnă perfecțiune.

Atunci ce este?

O alergare continuă din stânga în dreapta, o amețire produsă de zbuciumul fiecărei zile. Este gălăgie. Vorbăraie fără sens și fără rost.

Ticăitul ceasului străpunge numai liniștea asurzitoare a salonului de spital. În alunecarea bezmetică a lichidului din perfuzii, ne așternem gândurile pline de regrete și le fugărim prin întrebări cu "dacă...".

De ce alegem să fie așa când mereu este o a doua opțiune? În tot răul este un bine și "De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu..." -Romani 8:28.

Crezi tu asta? Eu cred și am experimentat. Acceptând faptul că Dumnezeu este Suveran și că numai de El depind, am lăsat îngrijorarea mea în mâna Lui. Ceea ce a făcut Tatăl după aceea m-a lăsat fără cuvinte și în mijlocul încercării am avut pace.

Să știi că El există! Ne iubește pentru că suntem opera Sa de artă. Ne ascultă chiar și gândurile și inima tulburată. El ne Răspunde când avem nevoie de un răspuns și de o rezolvare. Nu-L auzi? Se poate. Pentru ca să auzim vocea Lui, trebuie să facem liniște. Să ne oprim din alergarea noastră și să-L ascultăm pe Tatăl, care abia așteaptă să ne vorbească.

Oricine ești, lasă-L astăzi pe Creatorul tău să-ți mângâie inima și să-ți înconjoare viața cu pace. Vei vedea altfel totul și vei înțelege că nu ești singur și aici pentru totdeauna. Că nu asta este casa ta și nu merită să-ți legi inima de ea.

Iubește Cerul, iar Cerul te va chema într-o zi acolo unde este, de fapt, locul tău. Tu ești o piesă importantă și specială dintr-un puzzle care înfățișează planul măreț al lui Dumnezeu.

Acum înțelegi? Înțelegi de ce suferi? Suferința aduce răbdare și te provoacă la liniște. Te apropie de Dumnezeu și te ajută să-L auzi. Ai atâtea motive să te îngrijezi astăzi! Tu alege să te bucuri de acea rază de bine!

Christmas Bells

Ioana Lazăr

1863.

Imagine a man — heart-broken as he is witnessing a civil war divide his nation; anxious that his son, Charles, who had run away from his Massachusetts home to join the war, would never recover from the paralysis caused by a fatal wound; grief-stricken by the death of his beloved wife a couple of years earlier, whose funeral he hadn't been able to attend because of the wounds caused by the fire he had tried to save her from.

This man was Henry Wadsworth Longfellow, the great American poet, and he penned the following poem on Christmas Day, as he was surrounded not only by the sound of the good old carols, but also by the hate and heartache of a fallen world.

*I heard the bells on Christmas Day
Their old, familiar carols play,
And wild and sweet
The words repeat
Of peace on earth, good-will to men!*

*And thought how, as the day had come,
The belfries of all Christendom
Had rolled along
The unbroken song
Of peace on earth, good-will to men!*

*Till ringing, singing on its way,
The world revolved from night to day,
A voice, a chime,
A chant sublime
Of peace on earth, good-will to men*

*Then from each black, accursed mouth
The cannon thundered in the South,
And with the sound
The carols drowned
Of peace on earth, good-will to men!*

*It was as if an earthquake rent
The hearth-stones of a continent,
And made forlorn
The households born
Of peace on earth, good-will to men!*

*And in despair I bowed my head;
"There is no peace on earth," I said;
"For hate is strong,
And mocks the song
Of peace on earth, good-will to men!"*

*Then pealed the bells more loud and deep:
"God is not dead, nor doth He sleep;
The Wrong shall fail,
The Right prevail,
With peace on earth, good-will to men."*

2022.

Nothing is new under the sun, and it is the same today as in Longfellow's day. Sin and hate may seem to stifle the good news of peace and good-will brought to mankind by the birth of a divine Savior, but the Gospel heralds God's sovereignty. The Gospel is a message of joy — *"For unto you is born this day in the city of David a Savior, who is Christ the Lord."* (Luke 2:11)

A message of great joy to all people! Division has permeated the world ever since the fall, and Longfellow felt its power, because war is the zenith of hate — but Christ's blood heals the hateful wounds, saving people of all nations and nationalities, uniting them under His covenant of grace and peace.

No matter how loud the cannons of hate and sin thunder, the bells ring "more loud and deep" with the news of peace on earth, and good-will to men, declaring that Christ was born to save His people, that Christ died to redeem His people, and that Christ resurrected and ascended to sit at the right hand of God on high.

But the story isn't finished.

Christ will come again in all glory and honor to punish the wrong and to lead His people to a heaven where there will be no more tears, anxiety, and uncertainty — a heaven where they will worship the Prince of Peace and Lord of Lords forevermore.

Meditație despre om

Maria-Alexandra Grecu

Motto: Întreaga lucrare a lui Dumnezeu în mântuire este de a anula efectele tragice ale acestei rebeliuni josnice și de a ne readuce într-o relație bună și eternă cu Sine Însuși. Lucrul acesta cere ca înlăturarea păcatelor noastre să fie făcută în mod satisfăcător, ca să fie săvârșită o împăcare deplină și să ni se deschidă o cale de a ne reîntoarce la această comuniune conștientă cu Dumnezeu și de a trăi din nou în acea Prezență ca mai înainte. (Urmărirea lui Dumnezeu, A. W. Tozer)

Cine ar putea să se apropie măcar puțin cu gândul de starea perfectă a primilor oameni, de locul, la fel, perfect în care aceștia trăiau profund fericiți, împliniți? Atunci când va încerca să se apropie sunt sigură că își va răscoli mintea în căutarea celor mai frumoase imagini, va încerca să-și imagineze cât de frumos poate, dar ar rămâne cu gândul că nici măcar puțin din ce și-a imaginat nu se compară cu ceea ce a fost în realitate acolo.

Patru cuvinte *totul era foarte bun* (Geneza 1:31) sunt de ajuns pentru a mă duce cu gândul la perfecțiune. O creație în totalitate perfectă, armonie între ființele create, dar mai frumos de orice armonie, comuniune între om și Creatorul său. Natura, cu frumusețile ei, casa perfectă a omului! Păsările își cântă de dimineața cântecele vesele, florile înmiresmează aerul, râul oglindește cerul întotdeauna senin. În mijlocul acestor minunății, chipurile frumoase, perfecte, al unui bărbat și al unei femei se evidențiază

într-un mod unic. Nu doar că înfățișarea lor este fără cusur, dar sufletul este îmbogățit cu o dragoste, bunătate, blândețe, înțelepciune, sfințenie perfectă. Ei sunt singurii din toată creația care au onoarea de a purta chipul lui Dumnezeu: *Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut* (Geneza 1:27). Zbuciumul, durerea, întristarea, nu fac parte din acest cadru. Ceea ce predomină e odihna, pacea, iar fericirea lor este deplină, căci trăiesc în comuniune cu Dumnezeu, că Îl cunosc și comunică cu El. Împlinirea lor se leagă de faptul că împlinesc scopul pentru care au fost creați, acela de a trăi pentru gloria lui Dumnezeu: *Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!* (Apocalipsa 4:11)

Ce a putut tulbura această armonie? Într-un cuvânt tot răspunsul se rezumă la... păcat! S-a început cu mândria, același păcat care a determinat și răzvrătirea lui Satan. Nu era de ajuns că Eva a fost creată perfect, așa cum a vrut Dumnezeu și a știut că este *foarte bun*, a vrut să fie ca Dumnezeu. Mândria este urmată de neascultare, căci porunca Creatorului: *dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit* (Geneza 2: 17) este călcată. Neascultarea este urmată de minciună și urmează un lung lanț, ale cărui verigi se păstrează în întregime și azi. Atunci când

apare păcatul, apare și dorința de a se ascunde de fața lui Dumnezeu: *Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină* (Geneza 3:8). Omul care trăia în comuniune este despărțit de Dumnezeu cel sfânt, ai cărui ochi sunt prea puri să privească răul (Habacuc 1: 13), din cauza păcatului. Dacă trupul, cu fiecare zi care trece este mai aproape de moarte, sufletul este deja mort din punct de vedere spiritual, adică despărțit de Dumnezeu: *voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre* (Efeseni 2:1).

Dar, cum mai poate fi fericit, împlinit, odihnit, omul fără Dumnezeu, sursa acestora? De când se naște poartă în suflet un gol. E în continuă căutare, continuă alergare după fericire. Aleargă dintr-o parte în alta și încearcă să-și umple sufletul cu ceea ce crede că e mai bun; dacă vede că posesiunile materiale nu-l mulțumesc, se gândește că poate un alt om, iubirea, îl va împlini, dar locul din suflet rămâne tot gol. Talentele, inteligența, puterea, timpul sunt direcționate spre satisfacerea sinelui, dorința de autoîmplinire, iar din moment ce acestea nu sunt întrebuițate pentru scopul suprem, gloria lui Dumnezeu, sunt risipite.

În ciuda acestora... dragostea! Numai ea explică dorința lui Dumnezeu de a ne aduce într-o stare superioară celei a primilor oameni. Domnul Isus a plătit neascultarea, păcatul celor care meritau să rămână în starea căzută: *Și El a murit pentru toți, pentruca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei* (II Corinteni 5: 15). Omul care fugea de fața lui Dumnezeu, acum o caută: *Inima îmi zice din partea Ta: „Caută Fața Mea!” Și Fața Ta, Doam-*

ne, o caut! (Psalmul 27: 8); omul care rătăcea neliniștit, găsește odihna în Hristos: *Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați , și Eu vă voi da odihnă* (Matei 11:28); omul care era mort spiritual este dus la viață: *Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sînteți mîntuiți)* (Efeseni 2: 4, 5). Numai acum iubește cu adevărat, cu o iubire dumnezeiască, căci inima îi este înnoită: *Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele* (Ezechiel 36:25, 26).

Versurile lui Isaac Watts, scot în evidență într-un mod fascinant dragostea lui Hristos care-l atrage complet pe om, cu tot ce e și-l determină să răspundă dragostei cu o dragoste totală:

*Chiar dacă toată natura ar fi a mea,
Așa ceva ar fi un dar mult prea mic;
Dragoste atât de uimitoare, divină,
Îmi cere sufletul, viața, totul.*

Cât de măreață este dragostea lui Dumnezeu, prin care omul este ridicat din groapa cea mai adâncă pe cele mai înalte culmi!

The Nature Inside Us

Anda Bărăscu

Why is nature a common language for us? Actually, is that even so? Well, I consider that it is and the reason why I say this is that nature not only speaks to us, but also helps us speak to each other.

First of all, I said nature speaks to us. "How's that?" you may ask. To understand how that is just close your eyes for one minute. Now, imagine that tall tree in front of you and that leaf falling down right before you, imagine a bird flying by you and look at that fragile feather that is dancing its way down into your hands, imagine the breathtaking beauty of the image created by the sunset on the lake. These common images should help you see that nature is the one that taught us what beauty truly is. There is beauty in simplicity.

Next, think about the sound that the raindrops make when they hit the ground. Also, think about this beautiful sunrise before you. Just imagine the calm you must find in the forest where the wind blows softly. The feeling that you have when you walk on sand, when you see the moon, when you watch the waves of the sea crashing on the shore... all of them are examples of situation when we feel the authentic peace that only nature has to offer. It's her who taught us this solemn, still approachable feeling.

We cannot ignore, though, the spiritual side that nature has. When we look around us, we see tremendous pieces of art. The ocean with

its great depths and the mountains with their imposing heights.

They create a magnificent view, but have you ever thought what the distance from the lowest to the highest point is? Well, it's about 20 000 meters. Who would be able to create such things? Who would be able to make so many different kinds of plants, animals and humans?

Even each snowflake is different from one another. But, how is that possible? Nature has a very clear answer for us: God created all this, because only He is capable of making something out of nothing. He is the only one able to create and sustain such a diverse complexity.

Secondly, I said that that nature helps us speak to each other. From the simplest to the hardest concepts we use nature to understand and talk to one another. For example, when a child is trying to learn basic words, we help him by showing him the plant, the animal or the natural phenomenon that we want him to memorize. But you may say "Oh, come on! We have books and phones for that now.

Then, let's think about something harder. How can you explain to someone what gravity is?

You can't tell what color, smell or form it has. So what do we do? We can use nature. For example, I can say that gravity is what happens

happens to a ball when you throw it up in the air. It does not remain there, it comes back. Now, that's gravity! It's the force that makes the ball come back. That's an abstract concept that is simplified by using nature. It's pretty much the same thing with the legend about Newton and the apple. A fruit helped him understand what gravity was. Therefore, nature helps us understand hard concepts so that we can communicate more efficiently.

Moving on to the next part, I am sure you have seen a painting or a photograph illustrating nature at some point in your life. Both the painting and the picture express some feelings. The colors that the painter chose, what he chose to paint, the style, all of them hide a specific message that is meant to be precepted by the viewer. The same thing applies to pictures: whether they are professional or simple, they are also meant to express or to capture something important to the photographer. Therefore, we can see that nature helps us express ourselves to one another.

In addition to that, think about literature. The writer wants to send a message to the readers and he does that by using elements of nature to mask his emotions or ideas. As an example, we have the oak in “Hronicul și cântecul vârstelor” (The chronicle and the song of ages), called „axis mundo”; it symbolizes the bridge between the earth and the sky – an evolution in knowledge. Just as well, the Lucifer in Mihai Eminescu’s eponymous poetry is the mask of a paragon – a genius that has to live lonely because he knows much more than others; that’s the reason why nobody understands him. Once again, nature helps us send a cryptic messages.

In conclusion, nature is our common language, the one inside us because it both speaks beauty, peace, spirituality to us and it helps us express ourselves to one another. That’s its way of enriching our lives.

Prozä

Cercul ambulant

Ioana Blaga

din *Povești de lângă Balta Mare*. Editura Imago Dei. 2019. Oradea

Mai mult ca niciodată în pădure ziua începu gălăgioasă. Vă întrebați de ce? Abia am aflat și noi: a venit circul în pădure! La marginea pădurii, aproape de Balta Mare, o familie de urși își întinse un cort mare, cât să încapă mai bine de jumătate din locuitorii pădurii. Însă dacă se înghesuiau puțin aveau locuri cu toții.

Domnișoara Rita era prezentă și lua interviuri tuturor celor prezenți. La ușa cortului se afla un afiș mare pe care scria următoarele:

INVITAȚIE LA CIRC

*Dragi locuitori ai pădurii și ai Bălții Mari,
vă invităm la circ!*

Spectacolul va începe la orele serii.

Abia așteptau cu toții să înceapă spectacolul. Copiii mai ales nu mai aveau răbdare, deși acum erau cu toți la școala Doamnei Rosalind. Dar și cei mai mari erau cuprinși de o stare de exaltare nemaiîntâlnită de mult. La magazin lumea

se adunase și printre altele vorbeau și despre spectacolul de circ. Însă, la marginea cortului, separați de restul lumii, se aflau doi arici țepoși. Amândoi stăteau tăcuți și priveau când spre cort când spre animale. Se vede treaba că puneau ceva la cale. La această oră ar fi trebuit să fie la școală, bineînțeles, dar Ghimpișor și Țepișor nu găseau că școala era o chestiune atât de primordială, după cum le plăcea lor să spună. Degeaba Domnul și Doamna Arici au încercat să-i ducă pe drumul bun. Nu se putea, și pace!

Așa că au rămas la concluzia că e mai bine să-i lase o vreme să facă ce vor. Așadar, Ghimpișor și Țepișor stăteau de vorbă la marginea cortului.

- Ei, ce zici de asta? întrebă Ghimpișor, care era cel mai mare. Deși gemeni, era totuși cel mai mare dintre cei doi.

- Minunat, minunat, răspunse Țepișor.

Pe marginea cortului erau așezate bănci. În mijlocul cortului era o arenă plină cu nisip. O plasă de protecție era întinsă de la un capăt la celălalt al arenei. Tavanul era luminat de un candelabru uriaș. Din tavanul cortului cobora un trapez. La marginea arenei era un tobogan. Atâta așteptară ce doi! Cum văzură toboganul nu se opriră decât în vârful său. După ce mai făcură niște năzbâtii în plasa de siguranță, la coborâre, Țepișor se trezi nas în nas cu niște picioare uriașe.

- Aaaa, ne scuzați! spuse cu o voce mică Țepișor, ridicându-și privirea. În fața lui se afla un elefant uriaș. Nnoi ne...

- Inspectam! sări iute Ghimpișor.

- Și mă rog, ce anume inspectați? Nu cred că aveți ce căuta aici!

- Dar cine sunteți dumneavoastră?

- Eu sunt circar. Voi cine sunteți și ce căutați aici? Spectacolul începe abia spre seară.

- Adevărul este că noi, eu și Țepișor, ne-am gândit să ne angajăm la circ!

- Ha ha ha izbucni elefantul cu o voce de stentor. Și mă rog, ce credeți că veți face voi, mititeilor, aici?

- Hmm, nu ne-am gândit încă, spuse încetișor Țepișor...

- Important e să vrem! continuă Ghimpișor. Intenția contează, făcu el

hotărât, de parcă și știa ce înseamnă!

- Păi să vedem, se gândi elefantul. Puteți face tumbe. Sau puteți merge pe sârmă, hmm, asta e destul de greu pentru voi. Haideți, ce mai stați, începeți să lucrați!

Fericiți, Ghimpișor și Țepișor săriră în plasă până nu mai putură de oboseală, cu toate că plasa se agăța mereu în țepii lor.

Apoi, alături de ceilalți circari care au început antrenamentul, se puseră pe treabă. Și-au găsit imediat un loc potrivit pentru tumbele lor, în așa fel încât să nu se împiedice nimeni de ei. În acest fel mare parte a zilei a trecut și acum mai era puțin până la deschiderea spectacolului. De entuziasmați ce erau, cei doi arici au uitat să-și anunțe familia în legătură cu planurile lor, așa că acum stăteau oarecum tăcuți, însă nimic nu le putea lua bucuria. Așa că hotărâră că cel mai bun lucru ar fi să-i anunțe după terminarea spectacolului.

Lumea se aduna încetul cu încetul. Domnișoara Rita își avea locul chiar pe primul rând. Era unul dintre cele mai importante evenimente din ultima vreme care s-au petrecut în pădure. Cu mic cu mare fiecare își ocupa locul convenit pe

băncuțe. Ascunși în spatele draperiilor de catifea, cei doi arici stăteau emoționați și priveau lumea care se aduna. Sperau să vină și cei din familia lor. Ah, ce surpriză va fi pentru ei să-i vadă pe cei doi printre circari, se gândeau aricii mici.

Spectacolul începu.

Primii au intrat papagalii care au făcut gimnastică, apoi căinii care s-au dat pe tobogan. Au urmat apoi caii dansatori, albi și negrii, care mai de care mai frumoși. O veveriță roșie sări de pe un stâlp pe un altul, având o minge deasupra capului său. Spectatorii aplaudară entuziasmați. Și apoi le veni rândul celor doi arici. Mare stupeoare fu când locuitorii pădurii îi văzură în arenă. Dar și mai mare fu mirarea familiei când dădură cu ochii de ei în mijlocul arenei. Dar aricii nu au ratat nici o mișcare. Au executat toate tumele obligatorii din program. Apoi, când lumea izbucni în apaluze mai executară câteva tume. Sala era plină de confetti.

- Fantastic, strigă mama aricioaică.

- Frumos, frumos, îngână Domnul Arici.

- Felicitări, îi spuse un iepure care stătea lângă ei pe băncuță.

Când lumea începu să iasă Ghimpișor și Țepișor se grăbiră spre ieșire. Acolo îi așteptau familia.

- Mamă, începu Ghimpișor.

- Tată, continuă Țepișor.

- Vrem să vă spunem că ne-am hotărât...să mergem cu circul ambulant, spuseră pe nerăsuflăte cei doi arici.

- Da, înțelegem, însă de ce nu ne-ați spus și nouă de planurile voastre? întrebă mama arici. Sau v-ați hotărât în ultimul moment?

- Hmm, făcu Domnul Arici. Bine, fie cum vreți voi, spuse într-un final.

De fericire, cei doi arici o luară la fugă spre elefant să-i dea vestea cea bună. Apoi se întoarseră cu părinții la casa lor pentru a-și face bagajele pentru ziua următoare. De mâine pentru cei doi arici va începe o nouă viață și o carieră tumultuoasă de artiști circari!

În pădure se lăsase seara. Animalele se adunaseră fiecare la casele lor. Circul își stinse de multă vreme luminile. Doar felinarele mai luminau cărările pădurii. Domnișoara Rita își scria articolul ghemuită pe fotoliul ei preferat.

Domnul Henk, bufnița, veghea din copacul său uriaș. Noaptea cobora încet, lăsând somnul să cuprindă întreaga pădure.

Omul din pădure

Sefora Zlatan

Era o zi obișnuită de toamnă pentru Sashi și frații lui. Pe lângă căsuța de lemn, își desfășura treburile; lemnele așteptau să fie despicate și puse pe foc. Cu siguranță, căsuța în care trăia împreună cu cei șase frați ai lui nu se întreținea singură. Sora lui, Sarla, cu puțin mai mica de cât Sashi, ședea jos lângă sobă și se încălzea. În ochii ei căprui se întrezărea o sclipire.

Sashi îi întrerupsese visul: „Socares Phei? (ce faci, soră?), treci la treabă nu sta degeaba!”

Sarla își lăsă lacrimile să îi cadă pe obraz și îi spuse cu voce tremurândă, „Prala! Nu te-ai gândit vreodată că există altceva înafara pădurii noastre? Nu facem altceva, decât să muncim toată ziua.”

Fratele ei, își încruntă fruntea, și îi spuse, „Și ce ai vrea să faci? Să fugi de acasă? Să găsești un ceva ce nu știi dacă există?”

Sarlei începu să îi vină în minte atâtea gânduri: a fugi în pădurea mare cu siguranță n-ar fi fost o soluție, iar frații ei cu cine ar fi rămas dacă ar fi plecat? Mama lor murise din pricina unei boli pe care nu știuse să o trateze decât cu frunze de vișin, ceea ce învățase și ea, la rândul ei, de la a sa mamă.

Deodată, orice sclipire de speranță din ochii fetei pierise, și se întoarse la treburile obișnuite pe lângă casă.

Deși părea că destinul lor era să se sfârșească în căbănuța aceea din pădure pe lângă alte căbănuțe, la fel de neîngrijite și cu multe lipsuri. Într-o după amiază se auzi un glas ce venea din pădure, ce răsună ca o bătaie în tablă – „Cineva să mă scoată de aici! Ajutor!”

Sashi, se pregătea, tocmai atunci, să meargă să culegă fructe din pădure ca să le aibă pentru cină, fiindcă aceasta rămase ultima lor opțiune pentru seara respectivă. Ceva s-ar fi schimbat dacă un iepure sau o căprioară s-ar fi prins în una din capcanele pregătite în pădure. Auzind glasul de om speriat, se porni cu pas grăbit, îndreptându-se spre direcția de unde venea glasul... „Ce sa fie?”

„Socares prala?” (ce faci, frate) – îl întrebă Sashi pe omul prins în una din capcane. Omul se opri din a țipa, și se holbă la el. Te rog frumos, copile, ajută-mă să ies de aici!”

Sashi rămase uimit de felul în care omul i se adresă. Imediat sări să-l ajute. Apoi, sprijinindu-l de el, Sashi îl duse pe om la căbănuța lui să poată să se odihnească și să-și revină de la lovitură. Omul se întristă văzând condițiile în care copiii creșteau. Începu să le povestească tuturor copiilor

curioși adunați în jurul lui despre o lume, o lume în care copiii se jucau, și după ce învățau să scrie și să citească, intrau într-un univers pe care doar visele o cunoșteau.

Sarla sări de bucurie.

„Asta este! Și eu vreau să scriu și să citesc!”

Omul pierdut în pădure, ieși afară, și cu bucată de lemn, pe care se sprijinea, începu să scrie pe pământul ud câteva litere. Începu apoi să le citească, și copiii repetau după el, uitând de grijile lor ca și cum niciuna din ele n-ar mai fi contat. Afară, pe uliță, copiii se adunaseră și totul devenise un cântec în aerul rece de seară.

În inima omului se petrecea un amestec de sentimente: uimire, întristare, dar totodată o bucurie nedescrisă pentru binele pe care l-a putut face fără vreo plănuire.

Omul, rămase în căbănuță până de dimineață când soarele se pregătea să răsară. Dar apoi, fără să facă zgomot se ridică din culcușul pe care cei mici i-l pregătiră și se reporni la drum spre casa.

Când se treziră copiii, rămaseră întristați, fiindcă ei și-ar fi dorit mult ca acel om să rămână cu ei, să fie mentorul lor, și poate, și părinte.

Sarla începu să plângă. Iarăși visurile ei se spulberară. Destinul lor iarăși părea să se sfârșească în cele obișnuite.

Trecu o săptămână. Trecu o lună. Trecu un an... Nimeni nu s-ar mai fi putut gândi că ceva nou s-ar mai fi putut întâmpla.

Când într-o zi se auzi o bătaie la ușa căbănuței: era omul din pădure împreună cu alte doamne și domni pe la ușa copiilor. Oare ce voiau după atâta timp?

„Dobroituca!” (Bună ziua!) spuse Omul din pădure. Copiii erau uimiți:

„Cum de omul pierdut în pădure se întorsese, și pe lângă asta, el vorbea ca și ei?” se gândeau în mintea lor.

Da! Omul plecase atunci acasă pentru ca să pregătească domni și doamne dispuse să ajute comunitatea din pădure. Aveau să rămână acolo pe termen nelimitat.

Ce bucurie pentru Sarla! Ce speranță pentru fiecare copil!

Și uite așa... ziua aceea „obișnuită” cu omul din pădure, avea să devină cea mai speciala zi din viața copiilor.

An Average February Day

Ioana Lazăr

Every year after the holidays, things are pretty much the same. The Christmas lights go down, everyone runs out of holiday cheer, winter gets freezing cold, and I've broken up all my New Year's resolutions by mid-January. That's how life goes, or at least my life — as boring as it can get during February, for we all know that February is the most boring month of the year — unless you have a birthday or you get engaged, or better yet, married in February. But otherwise, to most of us, nothing exciting happens on a day in February.

Like that day. It was a Wednesday, I think. I'm not even sure what day in February it was. I had lost count on the 9th. My long morning had been filled with tedious, makes-you-wanna-rip-your-heart-right-out university lectures about the life and literary endeavors of Benjamin Franklin, two seminar presentations, and an hour of teaching *Moby Dick* to eleven graders because two years ago I had made the now-it-seems-stupid commitment to take the teaching module. After running some errands in the dead cold air of New York City, I got home — my small home was a little attic room at the edge of town. I worked for the little old lady downstairs in order to earn my stay — I had no money for a dorm room.

So, I arrived at what I called home during the weeks spent in New York. My face was as stiff as poker from the harsh wind, and my hands and feet were burning with frostbite. As I went up the small steps to the front door, I thought the little old lady had chores ready for me. Indeed, I could see her, sitting in her rocking chair at the window, overlooking the street and every by-passer. This is how she always met me right when I entered the door, with the list of chores in her tiny, withered hand.

But this time maybe the cold made her heart warmer, who knows?! She wasn't at the bottom of the staircase as usual. I closed the front door behind me as softly as I could, and I stood breathlessly for a minute, waiting, but not wishing, for her head to pop out from behind the corner. All I heard was the sound of muffled voices in soft conversation coming from the living room. I seized the opportunity to fly unnoticed up the stairs and into my attic room.

I hadn't drawn the curtains in the morning, so now it seemed almost night when I entered my tiny living space. It was so cold that the inner depths of my soul froze to death. I rapidly changed into the comfiest, warmest PJs I had, and

jumped in my bed under the covers.

It was one of those many days when I felt sick of life itself. My mind ached. My soul ached. My heart longed to be warm again. My body, too. One cannot think reasonably in such cold, it is impossible. So instinctively, I sought a way to escape my dire circumstances.

I was thinking of packing up all my belongings and going back home. Because life here has only been longing and reaching out for something greater, while I'm still in the same old place doing dishes for the little old lady, working part-time for the local newspaper writing news stories like the one about Uncle Billy's cat who got stuck in the tree, attending boring lectures, and in the free time, shivering

in bed trying to keep myself from freezing to death.

Mom, I wanna quit school and come home.

It was just a text message. My finger hesitated over the send button for only a second. I watched the two grey marks on WhatsApp waiting for them to turn blue, but they didn't. Endless seconds ticked away, and still the same dead grey stared me in the face. I threw the phone under the covers.

I lay there — an almost dead bundle, not moving an inch of my body, except for my chest that heaved up and down because my body wanted oxygen.

“At least I stopped shivering,” I thought to myself.

I ducked my head inside the covers to check my messages. Mom hadn't answered. The screen was glaring at me — I wanna quit school and come back home. The heat under the covers nearly took my breath away, and I pulled my head out and looked around my room thinking how desperate I was.

The atmosphere of my abode was as dismal as my soul — clothes, whether dirty or clean, were thrown all over the place, books and papers was in disarray on my desk, dust had gathered at the corners of the room, and the fact that there was no light because of the closed curtains made matters even worse.

I picked my phone again and seeing mother still hadn't replied, I opened Instagram — the best thing to make you feel even more of a mess than you already are. Surely tons of aesthetic pictures posted by girls who've got their life together have to inspire you to jump out of bed energetically and create your own Insta-worthy reality.

But actually, all it did was pull me deeper into the depths of despair. It made me hate my life even more.

Even the little ray of light that had peeked shyly through that crack in the curtains disappeared by now. I looked around the room and I thought that I was as

miserable as how my room looked. It was dark, and again I saw my clothes that were all over the place, the books and papers and the mess.

I noticed my favorite candle on my nightstand, and I thought how nice it would be if the room were back in order and I would light up my candle and I'd sit down to write a couple of poems. That would be an evening worth of the month December or July.

Why not? Why not imagine it's some other day, and maybe find a couple of simple things that would make my day great.

"As much as I think a February day cannot be great, this might just work."

I turned on the light and proceeded to turn my room upside down in order to tidy it up. Piles of clothes went in neat stacks on the shelves of my closet. The bed was made for the first time in two weeks, and my books returned to their place on the wall shelves. Papers were thrown in the trash and all the surfaces were dusted up.

It sounds as if all these got done on their own, but of course I had to pull my sleeves up and get myself out of bed and work, while some Johnny Cash and Loretta Lynn kept me company. Each line of music dancing on the country harmonies brought some home up to where I was – far from home. So, I started to feel better. A little happy even.

By the time the room was all snug and cozy and tidy, I was as cheerful as the little candle that flickered and filled the room with warm light. I smiled as I thought about Mom that hates candles and the scent of candles. And I remembered that I had sent her that stupid text.

"I should just delete it," I thought while picking up the phone. It's not as if she would tell me to come home, anyway. She'd say, "GET OUT OF BED, SALLY!"

A little surprise awaited me on the screen, for I had a text from mom, but she said the complete opposite.

"All right, honey! Just tell Daddy to get you a plane ticket."

How funny! If I had seen her reply an hour before, I would have forgotten all about the tidying of the room and the candle and the poetry, and I would have just flown out the window.

Now, I smiled, contented, and said,

"No, Mom, it's fine! I got out of bed."

Interviuri

Interviu

cu **Rahela Gavrilaş**

realizat de Sefora Zlatan

Rahela Gavrilaş este studentă la Litere, în cadrul Universității Emanuel din Oradea. Absolventă a examenului de Bacalaureat în 2020 cu media 9,93. În februarie 2021 a debutat cartea „Modele de eseuri- 2021”, carte care le-a folosit drept sprijin în abordarea eseului la peste 3.000 de elevi. Câteva luni mai târziu a publicat o altă carte de eseuri, de data aceasta eseurile fiind însoțite de benzi desenate, o abordare (așa cum subliniază și coperta) inovativă în România. Ea este autoare a materialelor interactive de Bac de pe site-ul www.nopanic.ro

1. Care e povestea din spatele primei cărți de eseuri pentru examenul de Bacalaureat?

În timp ce mă pregăteam pentru examenul de Bacalaureat, am rămas uimită că nu regăseam pe piață modele de eseuri conform cu structura validă la Bacalaureat în anul 2021. Tot ce găseam erau eseuri din anii trecuți, care nu respectau structura deja schimbată. Mi-am creat eu propriile eseuri și m-am gândit să public o carte de Eseuri care să fie așa cum se cere. Așadar, în carte am eseuri simple și eficiente, cum spuneam cheia eficienței a acestei cărți este tocmai faptul că am intenționat să potrivesc aceleași scene și elemente la fiecare tip de eseu (Particularitățile de construcție a unei opere/ Construcția unui personaj și Relația dintre două personaje). Elevii au fost foarte receptivi și cartea a fost tipărită în câteva mii de exemplare.

2. Cartea de eseuri cu benzi desenate a fost un real succes, cum te-ai gândit la această abordare?

Printre cărțile de îndrumare de pe piață, volumul constituie o abordare inovativă în ceea ce privește redactarea eseului în România. Benzile desenate sunt atașate scenelor reprezentative de la fiecare eseu, astfel că elevii vor reuși să povestească și să

comenteze scena doar uitându-se peste bandă. Consider că elevii vor înțelege într-un alt mod această pregătire pentru examenul de Bac și vor fi mai optimiști atunci când vor începe pregătirea. Da, cartea a fost un real succes și încă este comandată de mulți elevi din România.

3. Care sunt celelalte materiale pentru Bacalaureat?

Pe lângă cartea de eseuri, am mai creat și: un ghid de studiu pentru subiectul I & II, un memorator, flashcarduri cu eseurile, cărticica curentelor literare, broșura autorilor, planner pentru organizarea învățării, postere și un jurnal de studiu.

4. Ce planuri ai de viitor, mai aveți materiale în lucru?

Da, desigur. Un manual pentru Evaluarea Națională creat împreună cu mai mulți autori este acum în faza de finalizare. O carte pe tema procrastinării „Amânarea – boala secolului” tot în punctul de finalizare se află și ea. Avem multe planuri pentru dezvoltarea acestui site www.nopanic.ro și sperăm să le fie de folos tuturor elevilor din România.

„Citind, trăiam emoții la fel de vii ca cele din viața reală.”

Interviu cu Simona Antonescu realizat de Ioana Blaga

Un personaj convingător atrage cititorul în carte, îl face să empatizeze și să trăiască în roman, uneori mai intens decât în lumea reală.

Acestea sunt cuvintele prozatoarei Simona Antonescu, prezentă în paginile revistei noastre. Simona Antonescu a debutat cu romanul *Fotograful Curții Regale*, publicat în anul 2015 la Editura Cartea Românească, roman câștigător al Concursului de Debut al Editurii Cartea Românească. Au urmat apoi romanele *Darul lui Serafim*, *Hanul lui Manuc*, *Ultima cruciadă* și *În umbra ei*. Pentru copii a scris seria de cărți numită *Istoria povestită copiilor*, cărți care-i familiarizează pe micii cititori cu istoria românilor. Cea mai mare parte a cărților au subiect istoric. Scriitoarea ne vorbește despre scris și despre personajele cărților sale, o adevărată lecție de scriere creativă.

1. Veniți dintr-un mediu literar?

Mama mea a fost profesoară de Limba Română, iar sora ei a fost translator de limbă engleză. Amândouă sunt încă și acum mari cititoare, datorită lor am crescut dintotdeauna cu un fel de mici cluburi de carte pe care le țineau între ele. Își împrumutau cărți și le discutau pe deasupra creștetului meu, aveam câțiva ani și ascultam vrăjită.

2. Ce cărți v-a plăcut să citiți în copilărie?

În copilărie citeam orice. Realmente orice. Eram înscrisă la două biblioteci, cea din orașul nostru și cea din orașul unde mama preda Limba Română. În vacanțe mă lua cu ea și-mi petreceam zilele în biblioteca de acolo. Îmi amintesc cu mare drag câteva dintre cărțile copilăriei: *Fram*, ursul polar, de Cezar Petrescu, *Talismanul de safir*, de Elvira Bogdan, *Zânele din Valea Cerbului*, de Nestor Urechia, *Buratino*, de Aleksei Tolstoi.

3. Ați scris în copilărie?

Da, am scris mult în copilărie. După ce am citit prima carte, *Fram*, ursul polar, am fost atât de entuziasmată de poveste încât am decis să scriu la rândul meu o carte despre o fetiță care fugea de acasă și trecea prin tot felul de aventuri. Aveam opt ani și de atunci am scris tot restul copilăriei.

4. Când ați realizat că un cuvânt are putere?

Răspunsul are legătură tot cu prima carte pe care am citit-o. Unul dintre lucrurile care m-au pus atunci pe gânduri a fost faptul că citind, trăiam emoții la fel de vii ca cele din viața reală. Mi s-a părut un mister, o vrajă.

5. Care sunt scriitorii preferați și care au avut vreo influență asupra scrisului dumneavoastră?

Preferințele mi se mai modifică în timp. În anii din urmă am descoperit-o pe Maggie O'Farrel și pe Guzel Iahina. Am avut o perioadă lungă în care răspundeam la aceasta cu numele Elif Shafak. La fel de dragi îmi sunt Ismail Kadare sau Gabriel Garcia Marquez. De ceva vreme mă gândesc tot mai des la o carte pe care am citit-o demult și de care îmi este tare dor, cred că o voi reciti: *O lume pentru Julius*, de Alfredo Bryce Echenique.

16. Vi se pare ușor scrisul? Vă rog să-mi descrieți ziua dumneavoastră de lucru.

Scrisul nu este ușor și asta este foarte bine, pentru că nu-mi plac lucrurile ușoare. Le găsesc plictisitoare. Îmi plac provocările, îmi place să depășesc obstacole, îmi place lupta, în sensul bun al cuvântului. Scriu numai în weekend, pentru că serviciul îmi ocupă tot timpul pe perioada săptămânii. Atunci când scriu, mă trezesc devreme – sunt matinală, nu-mi amintesc să fi scris vreodată noaptea, sper să nu dezamăgesc pe nimeni cu dezvăluirea aceasta – îmi fac o cafea la ibric și mă apuc de treabă. Sâmbăta la ora 8:00 am băut deja prima înghițitură de cafea și am scris prima propoziție. Îmi petrec toată ziua la masa de scris, care este mare și plină de cărți de documentare, de post-it-uri și bilețele cu nume de personaje, carnete în care îmi fac schița poveștii. Atunci când mă împotmolesc, ies la o plimbare pe bulevard, am patru șiruri de castani lângă casă și întotdeauna m-a relaxat să merg pe sub ei. Mă ajută mult plimbările atunci când sunt într-un impas.

7. Faceți multe cercetări? Este importantă cercetarea pentru a scrie o carte?

Cercetarea, documentarea sunt esențiale. Dacă scriitorul nu cunoaște perfect lumea pe care o construiește, atunci ea nu va fi credibilă, iar cititorul nu va avea încredere să pășească în lumea aceasta. Nu mă refer numai la cărțile cu subiect istoric, ci la toate cărțile. Chiar dacă scrii propria ta poveste, inspirată din viața ta, tot trebuie să discuți cu cei implicați, despre care vrei să scrii. Nu poți presupune cum gândește un avocat, să zicem. Este necesar să stai de vorbă cu câțiva, ca să-ți calibrezi mai apoi scrisul.

Am descoperit încă de la prima carte scrisă că documentarea, scotocirea prin frânturi de informații pe care trebuia să le pun cap la cap ca să reconstitui ceea ce se petrecuse, era un lucru care mă făcea fericită. Nu știu cu ce alt cuvânt să descriu starea pe care o am atunci când încep să documentez, de exemplu, perioada secolului al

XV-lea. Îmi place să sap prin urmele trecutului care au ajuns până la noi. Îmi place să organizez informația, să găsesc concordanțele despre care vorbești, să mă așez în papucii unui om care trăia pe vremea aceea și să încerc să înțeleg de ce a luat decizia pe care a luat-o, ținând cont de toate aspectele. Nu este un efort în plus, este o plăcere în plus, o bucurie.

8. Care este cea mai dificilă parte a procesului artistic?

Cea mai dificilă parte este scrisul în cap. Numesc scris în cap acea perioadă în care personajele încă nu sunt foarte concrete în mintea mea, iar povestea nu este limpede. Am senzația că încerc să privesc un film, iar pelicula este ștearsă, sonorul e slab, imaginea este întreruptă. Este foarte frustrant uneori.

9. Care a fost personajul cel mai dificil de lucrat?

Atunci când sunt în faza despre care vorbeam mai sus, toate sunt dificile. După ce scrisul se mută din cap pe hârtie, lucrurile devin un pic mai ușoare. Totuși, cred că Manuc a fost cel mai greu de prins.

10. Care sunt, după părerea dumneavoastră, cele mai importante elemente ale unei scrieri bune?

O poveste reușită ar trebui să îndeplinească 3 lucruri:

- Să aibă personaje vii, rotunde, pe care scriitorul să le fi privit de jur împrejur și apoi să le fi redat în scris, cu tot ce înseamnă ele: slăbiciuni, calități, micile nebunii, intimitățile care le fac să fie absolut unice. Cred că personajul este locomotiva poveștii.

- Povestea în sine să fie expusă limpede, cu sinceritate, fără ca autorul să încerce să pară altcineva decât este în realitate. Sinceritatea este magnetică, cititorii o depistează întotdeauna și le place mult.

- Să fie foarte bine documentată, pentru că asta creează impresia de siguranță, de lume stăpânită cu profesionalism. Un scriitor mai întâi vorbește cu oamenii despre care urmează să scrie, nu presupune nimic.

11. Cât de mult „construirea lumii” are loc înainte să începeți să scrieți? Există multe de făcut înainte să începeți să scrieți povestea?

Atunci când încep să scriu efectiv, lumea este în totalitate construită în mintea mea. Sentimentul pe care cred că l-aș avea dacă aș începe să scriu mai înainte ca lumea să fie completă în cap, ar fi că pășesc în gol. Problema cu care mă confrunt atunci când încep să scriu este redarea acestei lumi pe hârtie, exact așa cum o văd cu ochii minții. Asta este într-adevăr o mare provocare. Dar este și foarte frumoasă în același timp. De aici cred că vin toate acele rescrieri, sentimentul acela că ceva nu este bine: din faptul că lumea pe care am reușit să o pun pe hârtie nu este cea din imaginație.

12. Ce este mai întâi, intriga sau personajele? Cum dezvoltați intriga și personajele?

Întotdeauna a fost mai întâi personajul. Cred că el duce tot greul poveștii. Un personaj convingător atrage cititorul în carte, îl face să empatizeze și să trăiască în roman, uneori mai intens decât în lumea reală.

Folosesc fișe de personaj și fac tot felul de schițe ale poveștii, toate în scris. În fișele de personaj folosesc de multe ori și fotografii, chipuri de necunoscuți care mi-au stârnit imaginația, un obicei pe care l-am păstrat de la prima carte publicată. În schița poveștii folosesc întotdeauna o axă a timpului de-a lungul căreia așez toate evenimentele, toate întâmplările care au marcat personajul. Am acasă două planșe mari pe care prind cu pioaneze bilețele cu însemnări, ca într-un joc de strategie.

13. Știu că ați publicat cărți pentru copii cu personaje inspirate din istoria țării noastre. Care este etica scrierii personajelor istorice?

Din nou documentarea este cheia. Mai întâi citesc tot ceea ce se știe despre acel personaj, mai ales dacă este vorba despre un personaj controversat. Încerc să nu-mi scape nimic din textele păstrate din vremea personajului, scrise pe cât posibil de oameni care l-au cunoscut. Apoi citesc ce au scris despre el marii istorici. Niciodată nu m-am documentat din alte texte literare.

Pentru cărțile despre care vorbiți am ales să redau mai degrabă o zi din viața unui copil de pe vremea personajului respectiv, decât să parcurg un șir de evenimente istorice. Am plasat copilul în preajma personajului istoric, astfel încât micii cititori să asiste la un mare eveniment istoric nu prin ochii adulților, ci ai unui copil care a trăit pe vremea aceea.

Scopul pe care mi l-am propus cu seria de cărți Istoria povestită copiilor este să-i împrietenesc pe cei mici cu istoria, astfel încât atunci când vor întâlni la școală, în primele lor ore de istorie, numele lui Vlad Țepeș sau al lui Iancu de Hunedoara, să fie deja familiarizați cu ele.

14. Care a fost partea dumneavoastră preferată și cea mai puțin preferată din călătoria scriitoricească?

Partea preferată va rămâne întotdeauna scrisul. Atunci când scriu, trăiesc mult mai mult în lumea căreia încerc să-i dau viață, decât în cea reală. Iar

cea mai puțin preferată este perioada de după ce predau manuscrisul la editură. Rămân cu un gol, este o singurătate aparte, foarte grea și tristă, care mă apasă mult timp.

15. **Descrieți-ne o eroină din cărțile dumneavoastră.**

O să o aleg pe Ruxândrița Sămărghitan din Hanul lui Manuc. La începutul romanului, ea este numai o copilă, mezina foarte răsfățată a unei familii de boieri din Țara Românească. Are o fire un pic haiducească, respinge îndeletnicirile prea feminine și alege în schimb călăria, lupta cu sabia și repetatele împotriri în fața părinților ei. Este foarte naivă în primele pagini ale cărții. Pe parcurs însă, pe măsură ce în viața ei apar adevăratele încercări, evenimente de genul celor care formează un om, Ruxândrița se va maturiza, uneori mai dureros, alteori mai ușor.

16. **Am citit cărțile dumneavoastră și știu că scrieți mult despre trecut. Au vreo importanță vremurile trecute pentru cititorii de azi?**

Trecutul se repetă. Vedem asta tot mai des în jurul nostru astăzi. Uneori înțeleștirile din prezent par copiate după cele din trecut, aceleași interese, aceleași orgolii, aceleași generații care riscă să fie sacrificate. Cunoașterea trecutului poate ajuta generația de astăzi să ia alte decizii, mai bune. Este ca și cum ne-am cunoaște viitorul, de vreme ce aceeași decizie a fost deja luată și în trecut, iar noi îi știm urmările.

17. **Ultima carte apărută este *În umbra ei* și știu că ați scris-o în perioada pandemiei. Spuneți-ne câteva despre carte.**

În umbra ei este o carte cu un filon autobiografic puternic, pe care nu m-am ferit să-l arăt. Cred că nu greșesc dacă spun că am știut dintotdeauna că voi scrie această carte. Surprinzător pentru mine a fost că ea a venit mult mai devreme decât mă așteptam. Pandemia i-a grăbit apariția, a fost cartea izolării mele, începută ca să-mi adorm temerile din primăvara anului 2020, când simțeam nevoia puternică de a-i proteja pe cei dragi și eram conștientă că nu am cum. Am făcut-o scriind

scriind despre ei. Am lărgit cercul protecției pe mai multe generații din familie și am încercat să-i salvez povestindu-i.

Sunt întâmplări care s-au petrecut în familia mea pe durata unui secol, povești pe care le cunoșteam din primii ani de copilărie, oameni pe care bunica mea i-a păstrat vii vorbind despre ei atunci când nu mai puteau fi prezenți. Îmi amintesc că eram foarte mică atunci când am făcut primul arbore genealogic. Urmăream pe bunica prin casă cu întrebări nesfârșite, simțeam nelămurit că prin ea pot avea acces la o informație fabuloasă, neprețuită. Ca toate fetele probabil, mă identificam puternic cu ramura maternă a familiei, în special cu femeile ei. Mă simt întregă numai dacă știu totul despre femeile familiei.

19. **Ce reprezintă fotografiile pentru scriitoarea Simona Antonescu?**

Fotografiile au o legătură strânsă cu debutul meu în scris. Povestea începe în 2013, când am găsit pe net un site cu cele mai vechi fotografii făcute în București. Era portrete de familie din anii 1850, iar privirile acelea ale unor necunoscuți de acum mai bine de 150 de ani m-au fermecat, mi se părea că citesc povești în ochii lor. Am început să scriu aceste povești. La capătul unui an a rezultat un

roman, Fotografatul Curții Regale. Fiecare capitol pornește de la câte una dintre fotografiile despre care vă povesteam, iar ceea ce le leagă este povestea fotografului din spate. Personajul este fictiv, dar l-am avut ca model pe Franz Mandy, unul dintre primii fotografi din țara noastră.

20. Un ego mare îi ajută sau îi rănește pe scriitori? Cred că răspunsul este valabil pentru oricine, indiferent dacă este scriitor sau nu. Un ego mare îi rănește în primul rând pe ei din jurul nostru. Mai întâi pe cei dragi, asta cred că ar trebui să ne dea de gândit.

21. Scrisul poate fi o activitate stresantă din punct de vedere emoțional. Ce sfat ați da unui tânăr scriitor, cuiva care este abia la început? Gândul la publicare este cel care stresează. Nu cred că scrisul în sine este stresant.

Ceea ce ne tulbură este părerea celorlalți despre ceea ce scriem, judecata lor. Pornind de la ideea aceasta, sfatul meu este să scrieți din alte motive, nu pentru a vedea textul publicat.

Să scrieți, de exemplu, ca să vă testați limitele, să vedeți cât de mult puteți. Să scrieți pentru că actul de creație este, în sine, aducător de mari bucurii, atunci când din mâinile tale iese un lucru frumos asta poate aduce multă împlinire. Bucurați-vă de frumusețea textelor pe care le scrieți, le aduceți pe lume din imaginația voastră. Abia după ce savurați această bucurie, vine vremea să vă luați inima în dinți și să supuneți textul unui ochi străin. Este un act de curaj, într-adevăr, nu este ușor să ieși în față, știind că vei fi judecat. Orice tăcere poate fi interpretată ca o judecată, orice zâmbet. Dar putem avea acest curaj.

22. Vă place să vă promovați cărțile și să vă cunoașteți cititorii?

Îmi place să-mi cunosc cititorii și să discut cu ei, să le răspund la întrebări. Nu știu în ce măsură ceea ce fac se poate numi promovarea cărților. Am lansări la fiecare roman nou apărut, mă

întâlnesc cu cititorii în librării. Fac mici concursuri online, cu premii în cărți, la fiecare nouă apariție. Sunt lucruri pe care le fac cu mare plăcere.

23. Dacă ar fi să alegeți să fiți un personaj într-o carte, ce ați vrea să fiți?

Este o întrebare grea. Primul răspuns care îmi vine în minte este că mereu mi-ar plăcea să fiu personajul cărții pe care tocmai o citesc. Mi-ar fi greu să aleg numai un singur personaj, sunt multe pe care aș vrea să le încerc. Dar, ca să nu las întrebarea cu răspunsul acesta cam prea general, o să aleg totuși concret: am citit recent Librarul din Florența, de Ross King. Nu este un roman, nu putem spune că avem personaje acolo, dar cartea m-a vrăjit atât de tare încât mi-ar plăcea să fiu o librăreasă din Florența anilor 1450 – 1550, să îmi treacă prin mână manuscrisele vechilor greci, să merg pe urmele lor prin mănăstiri uitate de lume și să le descopăr în biblioteci întunecate, să deschid un astfel de manuscris și să știu că nu l-a mai atins nimeni în ultimele câteva sute de ani.

Pagini și cuvinte

Interviu cu Ioana Blaga

realizat de Ioana Lazar

Ioana îmi este colegă la Litere în cadrul Facultății de Teologie de la Universitatea Emanuel din Oradea. Pe lângă studii, ea lucrează, mergând în școli și învățându-i pe elevi despre integritatea sexuală. Dar mai mult decât atât, ea este o scriitoare – o scriitoare de povești pentru copii, și o cititoare avidă. Deși știam toate acestea despre ea, am descoperit mai mult când am mers cu două prietene la ea acasă – o casă cochetă, simplă, cu tavan jos, ca în povești. După ce ne-a servit cu sarmale și o prăjitură cu mere, am mers într-o cameră micuță, dar cu multă personalitate, unde Ioana s-a așezat pe fotoliul ei, situat între mobila plină cu cărți de o parte și de alta a fotoliului. Eu m-am așezat turcește, prietenele mele s-au apropiat, și așa am început să aflăm povestea Ioanei.

„Care este prima ta amintire legată de cărți?”

„Prima carte pe care am avut-o și de care îmi aduc aminte sunt pastelurile lui Vasile Alecsandri. Aveam 4 ani. Călin, fratele meu, abia se născuse, și mami ne-a făcut cadou amândurora câte un volum de pasteluri. Acea a fost cartea care m-a ajutat să citesc”.

Două locuri frecventate de Ioana în timpul copilăriei ei erau Librăria Litera și o cofetărie de lângă ea.

„Asta este ce îmi place cel mai mult”, a exclamat Ioana, „Carte și dulce!”

Ea mergea acolo în fiecare zi și cu jumătate din bani își cumpăra o carte, iar cu cealaltă jumătate își lua ceva dulce.

„Doamna de acolo deja mă știa. Când veneam, scotea pe masă toate noutățile, iar eu îmi alegeam o carte pentru copii”.

Timp de patru ani, Ioana a făcut zilnic același lucru, iar așa a reușit ea să strângă în fiecare zi câte o cărticică.

Fiind o așa de mare iubitoare de cărți, era clar ca Ioana mai avea un loc preferat, anume biblioteca.

„Îmi aduc aminte că, pe când eram în clasa a treia sau a patra, m-am dus la bibliotecă și, fiind iarnă, era frig afară, dar cald înăuntru. Mi-am luat o carte și m-am așezat într-un colț al bibliotecii, lângă un calorifer. Pe la ora 5 se făcea întuneric deja, și cum era cald și bine, am adormit în bibliotecă și n-am mai știut de mine. Paznicul nu m-a văzut, căci stăteam într-un locșor printre rafturi, nu făceam gălăgie, nu sforăiam, așa că nu i-am atras atenția. A doua zi, paznicul a fost foarte surprins, iar mie mi-a fost foarte frică. Acasă fusese mare tâmbălău, dar când colo, Ioana era la bibliotecă”.

Așa și-a terminat Ioana povestea, stârnindu-ne râsetele.

„Te-ai gândit vreodată când erai micuță la faptul că ai putea ajunge scriitoare?”

„Nu! Niciodată nu m-am gândit la asta. Îmi plăcea să scriu compuneri, dar scrisul a venit mai târziu. N-a fost o idee care a apărut dintr-o dată. Am început să scriu povești, pe care le-am pus într-un sertar. Scriam cărți cu magie pentru copii – pentru că ceva magie trebuia să fie acolo”.

Iată cum am ajuns în inima conversației noastre, în centrul vieții de scriitoare a Ioanei – literatura pentru copii.

„De ce literatura pentru copii, Ioana? Găsești ceva aparte, ceva special în acest gen de literatură?”

Ochii Ioanei au sclipit, cum sclipesc de fiecare dată când vorbește despre acest subiect. Mi-a spus cu entuziasm că acolo se regăsește ea cel mai bine.

„Acolo pot să mă joc cu orice. Pot să fac masa asta să vorbească; pot să fac copacul să danseze sau norul să bată din palme. Pot să fac orice în literatura pentru copii, lucruri care nu s-ar putea în literatura pentru noi, ceilalți. Un alt motiv este că am citit foarte multe cărți pentru copii și cunosc bine acest gen literar, gen care, cred eu, este mama literaturii. De exemplu, unui tânăr de 20 de ani, care n-a citit în copilărie povești ale unor autori precum Petre Ispirescu, sau Frații Grimm, îi va fi greu să citească Dostoievski.”

Alți doi mari scriitori pe care Ioana îi admiră, C.S Lewis și J.R. Tolkien, au făcut parte dintr-o comunitate strânsă de scriitori numită The Inklings. Deși crede că ar fi de mare folos, Ioana ne-a povestit că nu are parte de o astfel

de comunitate.

„L-am avut numai pe fratele meu. Și el este scriitor, și m-a încurajat. După ce terminam de compus câte un manuscris, i-l trimiteam, el îl citea, și îmi dădea indicii despre aspectele la care mai aveam de lucru. Dar nu am avut parte de o comunitate ca The Inklings. Am fost eu. Am vrut să scriu, și am scris. Pe toți prietenii mei i-am luat prin surprindere. Alți prieteni nici nu știu că scriu. Da, este importantă o comunitate ca The Inklings, dar eu nu am avut parte de așa ceva”.

Cu toate acestea, Ioana ne-a spus că, prin scrierile lor, ea a fost hrănită prin înțelepciunea lor, și astfel se consideră câștigată.

„Ai avut vreun moment în care ai vrut să renunți la scris?”

„Nu am avut”, a răspuns Ioana fără să stea pe gânduri. „Am știut că trebuie să scriu și să nu renunț. La scris sunt bună, și știu că Dumnezeu pune daruri în fiecare dintre noi, iar eu trebuie să lucrez, ca să nu mă întrebe la finalul vieții, ‚Ce ai făcut, Ioana, cu talantul pe care ți l-am dat?’, iar eu să zic că l-am ascuns sub pământ, că mi-a fost rușine de ceilalți, că mi-a fost teamă că oamenii vor zice, ‚Vai, ce povești scrie Ioana! Povești cu magicieni bătrâni, care stau și trag din din pipă, și cu copii care trec dintr-o lume în alta!’ Locul meu este acolo, între cărțile pentru copii”.

„În ce privește scrisul, nu există un punct la care să spun, ‚Gata! De acum, știu tot – știu cum se scrie’. Nu există așa ceva. Este ca pictorul care își pictează pânza, o vinde, după care o vede expusă în magazin. Eu cred că tentația lui ar fi să ia pensula și să adauge ceva la pictura lui. Cam așa mă văd și eu”.

Scrisul poveștilor nu este singura pasiune a Ioanei în ce privește activitățile cu copiii. Clubul ei de carte, pe care îl organizează în fiecare miercuri după-amiaza la Librăria Scriptum, este un loc unde copii învață să iubească lectura. Am fost și eu la clubul ei în urmă cu o săptămână sau două, și am descoperit acolo o atmosferă intimă, caldă și liniștită. Copiii vin și stau cuminți în jurul mesei din lemn, ascultând-o cu interes pe Ioana cum le citește poveștile cu mult tact.

„Povestește-ne câte ceva despre începuturile clubului de lectură, Ioana”.

„Am început clubul de lectură când am publicat prima mea carte, *Călătoria Iuliei în Valea Copacilor*, iar în 2014 am tot văzut în oraș copii care n-aveau ce face în timpul verii. Ei doar băteau mingea prin cartier, iar în rest pur și simplu pierdeau vremea. Așa că m-am gândit să fac un club de lectură pentru copii, singura problemă fiind locul. M-am dus la 3-4 librării din Oradea, de la are ori am primit răspuns negativ, ori n-am primit niciun răspuns. Când am vorbit cu proprietarul Librăriei Scriptum, el mi-a spus: ‚O, Ioana, dacă ai știi de câtă vreme căutam pe cineva cu care să organizăm club de lectură pentru copii!’ N-am mai stat pe gânduri! Am lansat prima carte la Librăria Scriptum. Apoi am început întâlnirile în fiecare miercuri. În timpul pandemiei, librăria a fost închisă vreo 6-7 luni, așa că am continuat să ne întâlnim, însă doar online, ceea ce m-a ajutat să cunosc copii de la țară pasionați de lectură”.

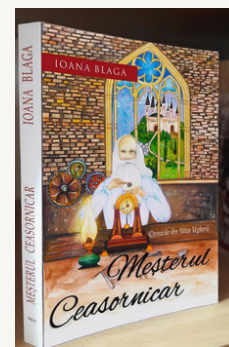
Am aflat că o parte a copiilor de la club au început ei înșiși să scrie.

„Un băiețel a scris o carte și în curând va publica o alta. O fetiță scrie în engleză. Este ceva extraordinar. Nu toți copiii de la club vor ajunge scriitori. Nu acesta este scopul clubului, dar dacă există vreun copil dornic să scrie, iar părinții lui sunt înțelegători, acest lucru poate da roade. Cele mai multe schimbări care se petrec în viețile copiilor, după ce sunt expuși literaturii și lecturii, se văd nu numai în atenția lor de la școală, ci și în perspectiva lor despre cărți și lectură – ei discută despre cărți sau despre subiecte tot mai elevate”.

Clubul de lectură are un nume foarte interesant – *Îmblânzitorii de pagini*.

„Mă gândeam la un nume pe care să nu îl fi întâlnit nicăieri”, a spus Ioana. „Copii sunt îmblânzitorii care domesticesc paginile. De fapt, ei nu îmblânzesc paginile propriu-zise, ci conținutul lor – monștrii, balaurii – îmblânzesc poveștile pur și simplu”.

Ioana lucrează acum la al doilea volum din seria *Cronicile din Valea Vegherii*, primul volum fiind *Meșterul Ceasornicar*.

Colectivul de redacție

Bărăscu Anda Cătălina

Blağa Ioana

Clapa Patricia

Gavrilaș Rahela

Gheorghiaș Cristina

Lazăr Ioana

Păunovici Elvis

Pop Tania

Zlatan Betuela

Zlatan Sefora

Colaboratori

Antonescu Simona

Bîrsan Naomi

Cordoș Paula

Costolaș Cristina

Greco Maria-Alexandra

Greco Laura Gabriela

Rotariu Alexandru

Tehnoredactare, copertă, design: Zlatan Betuela, Lazăr Ioana

Ilustrații *Cercul ambulant* de Ioana Blağa, arhiva personală

Imagini interviu Rahela Gavrilaș, arhiva personală

Imagini interviu Simona Antonescu, arhiva personală

"Pagini și Cuvinte". Imagini de Paul Cordoș și din arhiva personală a Ioanei Blağa

Jurnalul literar a fost realizat de către studenții Universității Emanuel din Oradea, Facultatea de Teologie, Programul de studiu Limba și literatura română-engleză, în cadrul activității didactice la Seminarul de jurnalism sem I 2022-2023.

Coordonator: lect. univ. dr. Daniel Burtic